

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci zložiteľa **F., A. v likvidácii**, so sídlom v B., IČO: X., v dovolacom konaní zastúpeného Mgr. I. Š., advokátkou, so sídlom v B. **o prijatí sumy 65,45 Eur** (1.972,-- Sk) do úschovy súdu, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 26 U 5/2007, o dovolaní zložiteľa proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. apríla 2009 sp.zn. 23 Co 158/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie zložiteľa **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava uznesením z 9. augusta 2007 č.k. 26 U 5/2007-11 zamietol návrh, ktorým sa zložiteľ domáhal, aby súd prijal do úschovy sumu 1.972,-- Sk za účelom splnenia jeho záväzku voči príjemcovi J. M. z dôvodu, že príjemca je v omeškaní. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že neboli splnené podmienky na prijatie peňazí do úschovy uvedené v § 185a ods. 2 O.s.p., keďže veriteľ (príjemca) nie je v omeškaní, nie je neprítomný a ani zložiteľ nemá pochybnosti o tom, kto je veriteľom. Predmetnému návrhu nebolo možné preto vyhovieť.

Krajský súd v Trnave (odvolací súd) uznesením z 30. apríla 2009 sp.zn. 23 Co 158/2009 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v časti zamietnutia návrhu v sume 1.972,-- Sk. Konanie v časti zloženia pôvodne 200,-- Sk zastavil po tom, ako zložiteľ v tejto časti vzal svoj návrh späť a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Odvolací súd rozhodol podľa § 219 O.s.p. majúc za to, že odvolaním zložiteľa napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie zložiteľ. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že súdy mu zamietnutím návrhu odňali možnosť konať pred súdom a odopreli mu právo na spravodlivú súdnu ochranu. Namietal, že ako emitent je povinný pri existencii zákonnej evidencie majiteľov zaknihovaných cenných papierov postupovať v súlade s údajmi o akcionároch uvedenými v tejto evidencii a nemá nijakým spôsobom možnosť vstupovať do vzťahu centrálného depozitára a majiteľa cenného papiera. Výťažok z predaja akcií zaslal preto príjemcovi na adresu v tejto evidencii uvedenú, pričom príjemca si výťažok nevyzdvihol. Súdy vôbec neprihliadli na skutočnosť, že príjemca J. M. neposkytol súčinnosť potrebnú na splnenie záväzku nesplnením si informačnej povinnosti nahlásiť zmenu svojich osobných identifikačných údajov, ktoré má voči Centrálnemu depozitáru cenných papierov SR. Veriteľ (príjemca) tak neprijal riadne ponúknuté plnenie a teda dostal sa voči nemu ako dlžníkovi do omeškania s plnením záväzku. Súdy dospeli preto k nesprávnemu záveru, že nie sú splnené podmienky na prijatie peňazí do úschovy v zmysle § 185a ods. 2 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolateľ v prejednávanej veci napadol dovoláním uznesenie odvolacieho súdu.

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Podľa ustanovenia § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie

prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nespĺňa podmienky prípustnosti v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., nemožno vyvodiť prípustnosť dovolania zložiteľa z týchto ustanovení.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

V občianskom súdnom konaní môže dôjsť k viacerým nesprávnostiam. Občiansky súdny poriadok počíta s možnosťou, že súd v konaní nerozhodne vecne správne alebo sa dopustí procesných pochybení; v nadväznosti na stupeň závažnosti pochybenia súdu (jeho dôsledkov na procesné práva a povinnosti účastníkov konania) Občiansky súdny poriadok upravuje jednotlivé možnosti ich nápravy aj v dovolacom konaní. Najzávažnejšie procesné vady považuje za dôvod, ktorý pri splnení ostatných zákonných podmienok zakladá

prípustnosť dovolania v každom prípade výskytu takejto vady (viď § 237 O.s.p.). Iné procesné vady (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotné tieto vady ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom. Samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá, lebo spôsobuje „len“ vecnú nesprávnosť rozhodnutia, nie však jeho zmätočnosť.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. O vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide len vtedy, ak išlo o nesprávny procesný postup, ktorý sa prejavil v konaní znemožnením realizácie niektorých procesných práv účastníka. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Ide spravidla o prípady, keď procesné rozhodnutie súdu bezprostredne súvisí s realizáciou procesného práva účastníka konania (napr. nesprávnym rozhodnutím o odmietnutí odvolania sa účastníkovi odníma procesné právo na preskúmanie odvolaním napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom). Ako už ale Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol v uznesení z 27. novembra 1997 sp.zn. Obdo V 56/98, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 125/1999, prípustnosť dovolania podľa citovaného ustanovenia nemožno extenzívne vykladať v súvislosti s postupom súdu vtedy, ak ide o faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

V posudzovanej veci súdy nižších stupňov zamietli návrh zložiteľa na prijatie peňazí do úschovy, keď dospeli zhodne k záveru, že zložiteľ neponúkol veriteľovi (príjemcovi) riadne plnenie, lebo zaslal výťažok príjemcovi na nesprávnu adresu a teda, že nebola splnená ním tvrdená podmienka uvedená v § 185a ods. 2 O.s.p., že záväzok nemôže splniť, lebo veriteľ je v omeškani.

Dovolateľ odôvodnil existenciu vady uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. v podstate tým, že vyššie uvedené závery súdov nižších stupňov nie sú správne a že nemajú oporu v ustanovení § 185a a nasl. O.s.p. To znamená, že vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dáva

výslovne do súvislosti nie s faktickou činnosťou súdu, ale s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Ako už ale bolo uvedené vyššie, samotná vecná nesprávnosť meritórnej rozhodovacej činnosti nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací súd z tohto hľadiska nepodrobil rozhodnutie prieskumu), môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Dovolací súd dospel preto k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namietal, že súdy mu svojim postupom znemožnili realizáciu procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva a teda, že konanie zaťažili vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Napokon treba uviesť, že zamietnutím návrhu nebolo dovolateľovi ani odopreté právo na spravodlivú súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Nič totiž nebráni dovolateľovi záväzok splniť zaslaním výtlačku z predaja príjemcovi na jeho správnu adresu.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie zložiteľa je neprípustné, a preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Vzhľadom na dôvod, pre ktorý bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nemohol sa dovolací súd zaoberať rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Patrícia Špacírová